

Nemere István

*Messze még
a holnap*

szerelemes regény

Nemere István

MESSZE MÉG A HOLNAP

Szerelmesregény

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

ISBN 978-963-387-497-4

1. Mindenáron talpra állni

A hajnal váratlanul tört rá.

Erika előző este álomba ringatta magát – nem volt könnyű dolga, de sikerült. Igaz, ebben némi vörösbőr is segített, ez mindig álmosítóan hatott rá. Nem kellett gyógyszerre vagy bármi másra fanyalodnia, ha aludni akart. Tegnap volt a századik nap, és elhatározta, hogy a százegyediken mindent másképpen fog csinálni. Előlről kezdi az életét. Ami eddig rossz volt, annak most jönnek vagy legalább közömbösnek kell majd lennie.

Ehhez képest amikor aznap hajnalban felébredt és látta az ablak mögötti szürkéséget, megijedt. Valóban jó lesz ez így...? A terve néha gyerekesnek tűnt. A gyásznak száz napot adott. A temetéstől kezdte számolni a napokat. Először csak úgy a fejében, aztán elővett egy naptárat és számolt, számolt. Minden lapja hét napot jelentett. Tíz lap az hetven nap, és így tovább... A századik nap augusztus 24-re esett. Addig kitart a félretett pénze is – gondolta és valami mintha azt súgta volna neki, hogy ez így lesz jó. Ahhoz, hogy elfelejtse Ettore-t és mindazt, amit vele átélt.

Mert akkor még úgy hitte, csak akkor menekülhet a félelmetes szorításból, ha minn-dennel leszámol, ha elfelejti a napokat, az órákat, mindent! Az összes együtt töltött percet. Azóta valamelyest enyhült benne a láz, de Ettore fényképét azért nap mint előveszi. Van egy a táskájában is, hogy mindig vele legyen. Az első hetekben olyan volt ez, mint egy elsősegély-csomag – a gyűrött boríték a legfontosabb hat fényképpel. Az egyik a megismerkedésük előtt készült, a másik az eljegyzésen, a harmadik és negyedik az esküvőn, az ötödik egyszer kirándulás közben, a hatodik pedig... a temetésen. Ahol Ettore már nem igazán volt jelen. Legalábbis nem az a férfi, akit annyira szeretett és aki a férje volt. De Erika így is érezte a jelenlétét, hűvösen, távolságtartóan, halványan. Mégis örült, hogy ott van. Hitte, hogy ott volt a pap kántálása közben, az imák mormolásakor és persze azután is, hogy a koporsót, ezt a furcsa nagy szögletes valamit eltemették és egy kis föld-dombot húztak rá. Erika sem akkor, sem azóta nem volt képes elhinni, hogy Ettore-nak, az élő, nevetős férfinak bármi köze is lenne ahhoz a virágokkal borított dombhoz.

Ettore szülei eleinte együtt sírtak vele – de nem telt bele egy hét sem, és valami megváltozott. Ugyan ki nem mondták soha, de Erika úgy érezte: őt hibáztatják egyetlen fiuk haláláért. Eleinte majd mindennap elment hozzájuk, az anyósa mindig sírva fakadt, amikor látta. Az apósa mogorva volt, szomorú – eleinte. Aztán vádaskodó, durva. Eljött a nap, amikor Erika többé nem kereste meg őket.

Most tehát itt van a százegyedik nap! – mondta benne egy hang. Próbált még aludni, de akárhogy szorította össze a szemhéjait, a fény belopózott, valami arra készítette, hogy ne vesztegesse tovább az idejét. Maga sem tudta, honnan támadt fel benne ez az energia. Talán a gének sürgették? Petyhüdő izmai akartak végre valamit...?

Már régebben úgy döntött, hogy ezen a napon – augusztus 24-én – mindent másképpen csinál majd, mint eddig. Amikor Ettore még volt – mostanában mindig így mondta, kerülte az *élt* vagy *meghalt* szavakat – nem dolgozott. Igazából szakmája sem volt, az érettségi után két félévet járt egy főiskolára, aztán otthagya. Mielőtt Ettore felbukkant az

életében, rengeteg helyen dolgozott, a végén már alig győzte összeszámolni, hogy hol is. Aztán az esküvő után otthon ült és várták a gyermeket – de a gyerek csak nem akart megszületni. Orvostól orvoshoz, ilyen kezelés, olyan kezelés – mígnem végül elkeseredetten legyintettek. De az esély megmaradt, hisz egyiküknél sem találtak semmit, ami kizárta volna, hogy a család létszáma szaporodjon... Lehet, az anyósék ezt is a szemére vetik? Jobb lenne nekik egy félárva unoka, mint semmilyen unoka?

Talán igazuk van, futott át a fején. Azt is elhatározta, hogy a temetést követő száz nap lesz csak a gyászé, az emlékeké. Száz nap az több mint három hónap, május közepe óta csak szürkén szaladtak a napok. Erika kitartott az elképzelése, a döntése mellett. Száz nap gyász – de egy perccel sem több! Ettore sem szólna ellene semmit, biztosan belátta, hogy a száz nap is oly hosszú idő tud lenni. Kegyetlenül hosszú idő.

– De most vége van! – mondta ki hangosan. A szüleitől örökölt kis lakás csöndjében csak egy falióra szól bele. Mielőtt ütni kezdte a felet vagy az egész órát, mindig hördült egyet a mechanizmusa, valahol fogaskerekék akaszkodtak össze, lánc csörrent. De ezenkívül csönd volt. Semmilyen állatot nem tartott. Néha megöntözte növényeit, de elég sok időt töltött távol.

A hegyek ott voltak az ablak előtt. Erika pár percre kiment az erkélyre is, hogy megnézzék őket. Szerette látni, olyanok voltak, mint az örök. Gyermekkora óta mindig ugyanott álltak, és biztos pontot jelentettek az életében. Kedvvel legeltette rajtuk a szemét. Némelyik innen alulról nézve hihetetlenül magasnak tetszett. Sokszor kirándultak, főleg vasárnap, kocsival fel valamelyik völgybe. Aztán otthagyták az autót egy parkolóban, hátizsákot a vállra, és irány az ösvény. Forrásnál töltött palackból itták a hús és ízes vizet. Ültek csúcsokon, ahol az ember órákon át nem tud betelni a látvánnyal. Olyan apró minden odalent, és mégis valós. Még a madarakra is felülről lehetett lenézni... Erikát délutánra mindig elfogta az álmoság, a levegőt szinte harapni lehetett. Lefeküdt hát és amint Ettore a hátát egy fának támasztotta, Erika a fejét a férfi ölébe téve aludt egy hatalmasat... utána mindig olyan remekül érezte magát! A hegyekben aludni – ez erőt adott a következő hétre is.

Még tegnap vett egy hetilapot, ez szinte tele volt hirdetésekkel. Erika leült az asztalhoz, kezében egy piros golyóstollal. Közben felnézett és az ablak visszatükröződő táblájában halványan meglátta magát. Pizsamás nő, nem is rossz alakkal – állapította meg kissé kesernyés humorral. „Egészen jó bőr vagyok”, mondta, de tudta, azért ez nem egészen így igaz. Huszonhét éves, a teste nem feszül már annyira, mint amikor tizenhat volt. De azért így sem rossz. Ha feldob egy kis sminket, felvesz valami izgatós ruhát, még vidáman hódíthat...! Amúgy nem kövér, nem is sovány. A gyászszokások nem hagytak mély nyomokat, talán az arcán, a szemé sarkában most több a ránc. A sírástól. De azoktól is búcsút lehet venni, csak jó szerek és kitartás kell hozzá.

Erővel kényszerítette magát, hogy visszaterelje a figyelmét az újságra. De még egyszer odanézett. A haja rövid, bár most növeszti. Világosbarna. Miért nem szőke, vagy legalább gesztenyebarna? Csak jóféle hajfestéssel tehetné olyanná, mint a reklámokban. Ahol együtt nevetnek a képernyőről a nézőkre a szőke, a vörös és a fekete. A hollófekete, a platinaszőke és a mélyvörös – mindegyik létezik sokféle árnyalatban. „Én meg csak ilyen halványbarna vagyok”, gondolta kissé csalódottan. De remélte, hogy megnő majd a haja, impozánsabb lesz. Különben is, bármikor gondol egyet és befesteti!

A hirdetésekbe mélyedt. Átlapozta az ingatlanokat, aztán a telkeket, majd a használt autókat. Végre odaért a sűrűn telenyomott hasábokhoz – csak itt-ott emeltek ki más színnel egy-egy hirdetést. A „munkát keres” rovat sem érdekelte, lapozott előre. „Munkát ajánl”, ez az.

Belemélyedt. Ahogyan ment oldalról oldalra, úgy csökkent a lelkesedése. A munkahelyek olyan idegenek, olyan elriasztóak voltak. Csupa hivatal, vagy gyár. Az állások sem vonzották. Elmehetett volna ügynöknek, biztosításokat kötni, vagy ami még rosszabb, eladni ezt-azt. Vagyis házalni. És persze fizetés nélkül, inkább csak a jutalékért dolgozni. Erika nem bízott magában. Vagy éppen ismerte önmagát és tudta, hogy ő bizony senkit semmire nem tud rábeszélni. Nála nem kötnek biztosítást, nem vesznek kézzel festett porcelántálat, könyvet vagy üdülőrészt.

De dolgozott benne a vágy – most már nem lehet itthon maradni. Visszatekintve nem is értette, hogyan tudott száz napig e falak között senyvedni? Hisz ez rettenetes lehetett! És az is volt – mondta benne egy hang. Soha többé! – határozta el, keményen.

És minden egyes hirdetést elolvasott, az utolsó betűig. Akadt olyan is, amely átlátszó célzásokkal szexuális „munkásokat” keresett. Lehetne go-go-lány egy bárban, például. Vagy ahhoz nem ilyen test kell...? Önmaga számára is meglepő módon kipattant a helység közepére, ledobta pizsamáját. Aztán meg sem állt a fürdőszobáig és anyaszült meztelenül nézegette magát a tükörben. Fordult jobbra, fordult balra, még félig-meddig hátra is. Formás a fenekem, de lehetnének jobb melleim is – állapította meg. Aztán elszégyellte magát – nem a meztelensége, hanem a kissé kelekótya viselkedése miatt. Felkapott egy fürdőköpenyt és visszament az asztalhoz, ahol várta a kinyitott újság.

Még délelőtt elment két címre.

Otthon hagyta a kocsit. Nem volt kedve parkolókat keresgélni a városban. A busz tizenkét percenként ment, hát kényelmesen bezötykölődött a városközpontba. A negyed, ahol a lakása volt, pár kilométerre volt csak a híres-neves Főtértől. Ahol csupa réges-régi ház állott, az itteni hegyvidéki stílusban épültek, a legfiatalabb is ugyanott állt már vagy százhetven éve. A Főtérről már kitiltották a kocsikat, öröm volt sétálni a virágágyások és a kellemes pavilonok között.

De nem ezért jött, hanem hogy állást találjon. Az egyik egy műanyag-bolt volt, kellemetlen illattal, rosszarcú eladótársakkal és még keményebb főnökkel. Erika csak pár szót beszélt vele és máris menekült onnan. Elsétált a másikhoz, az is a belvárosban volt, egy keskeny utcában, már nem olyan régi házak között.

Ez egy díjbeszedő hivatal volt, ahol a hét egyik felében odabent dolgozhatott volna – mutattak is neki egy kopott íróasztalt az egyik sarokban, ennek boldog tulajdonosa lehetett volna akár életfogytiglan – a többi napokon pedig kimehetett volna a külvárosi negyedekbe díjat szedni. Gázszámlával, vízszámlával, áramszámlával, kábeltévés előfizetési díjakkal – mikor mi volt éppen soron. Erika őszintén szólva nem látta önmagát, amint télen-nyáron egyik háztól a másikig vándorol, nagy lakótelepi házóriások folyosóin araszolgat ajtótól ajtóig és végighallgatja, hogyan panaszkodnak az emberek a gázárakra...

Onnan is kijött. És ekkor már dél lett. Éhes volt és rosszkedvű. Szerencsére az egyik újságosbódénál megpillantott egy másik hirdetési újságot, amiről eddig nem is hallott.

Úgy döntött, ezt majd ebéd után tanulmányozza át – egyelőre nem rongálja az étvágyát.

A férfit evés közben pillantotta meg. A kis étterem kifolyt az utcára, ilyenkor nyáron egy sátrat állítottak ki a főtérré, vagy hat asztal ott is elfért, ha szűken is. Erika a szélsőnél kapott helyet és már a második fogásnál tartott, amikor felfigyelt rá.

Egy kocsiból szállt ki. Kissé hányaveti volt, de azért nem annyira, mint a kisváros aranyifjai, akik szintén felbukkantak a főtéren, nem is egyszer napjában. Ez azért azoknál egy fokkal jobbnak látszott.

Először is csillogott a cipője, amit Erika igen fontosnak tartott. Ha látott egy korban hozzáillő férfit, mindig először lefelé nézett még akkor is, ha az illető már nagyon közel járt hozzá és észrevehette, hogy ott kezdte őt szemrevételezni. Már az is jó pont volt, hogy ez az ember nem edzőcipőt hordott, ami a tornacipőnél csak egy fél fokkal jobb. Semmi képpen sem teszi a férfit elegánssá. Aztán a következő, amit megnézett rajta, az összbenyomás volt, és ez is jót mutatott. A férfi öltönye, inge, cipője összeillettek. Halványzöld nadrág, sötét cipő, méregzöld ing. Nyakkendő nem viselt, ilyen melegben és alkalom nélkül erre csakugyan nem is volt semmi szükség. Erikának sem hiányzott.

Csak utána vette szemügyre az arcát. Nem volt brutális vagy kemény, mint oly sok hímneműnek errefelé. Szelíd volt az arc, bár akadtak rajta figyelmeztető jelek. Az a két függőleges vonás ott az orra mellett... Utalhatott gyomorhajra, de kiélt arca, rossz természetre is. A férfinak szőkésbarna haja volt, amit rövidre vágva viselt. Harminc körüli volt és nem viselt gyűrűt. Mert persze ez volt a következő, amit Erika észrevett rajta.

Közepes kocsiból kiszálló közepesen elegáns férfi – ennyit tudhatott róla. De egy pillanattal később már mást is. Mert két asztallal odébb valaki odakiáltott neki:

– Hé, Armando, itt vagyunk!

Egy fiatal pár ült egy asztalnál. Szóval Armando a neve! Ez nem tetszett Erikának. „Armando”, ez egyszerre költői és manapság kissé nevetséges név. Ám a dolog végső soron közömbös maradt számára. Még a tekintetével elkísérte a férfit, ahogyan odamegy a barátaihoz és leül melléjük. Armando testbeszéde elárulta, hogy nem hosszú ittlétre rendezkedik be, a pincért is elküldte egy kurta szóval. Érződött, hogy más a dolga és hamarosan továbbáll.

Erika végzett, kért egy kávé és kinyitotta az újságot. Kevés olyan hirdetés volt, amire ő ráharaphatott. A legtöbb tizenéves lányoknak szólt, akiket úgymond „szórakozóhelyre felszolgálónak” keresnek – mindenki tudta, hogy ez mit takar. Nemcsak belföldre, de külföldre is elvitték volna a lányokat. Erika gyorsan tovább lapozott, ne is lássa az ilyen hirdetéseket. Már a következő oldal alján járt, de még mindig nem talált neki valót – amikor megérezte, hogy nézik. Lassan, nagyon lassan engedte le a kávé fölött, a szeme elé tartott lapot. Már az irány is, ahonnan valósággal bizsergette az ismeretlen szempár, okot adott a gyanúra.

Hát persze! Armando!

A férfi rámosolygott. Erika rögtön visszamenekült a papírlapok mögé, nem reagált. Próbált tényleg olvasni, de nem sikerült. A hirdetések szövege összekavarodott a szeme előtt. Egyszer maga is meglepődött, mert mintha azt olvasta volna: „Kétszobás fiatal nőt telekkel együtt felvesszünk használt kocsiért cserébe”, ennek nem volt semmi értelme. Akkor próbált jobban koncentrálni. Lassan engedte alább a lapot, milliméterről milliméterre, úgy tett közben, mint aki nagyon fontos dolgokat olvas. Ám a hirdetési újság alább került,

elérte a szembogara vonalát, felbukkant előtte a többi asztal és a vendégek...

Armando most is feléje nézett! Mi több, még mosolyogva bólintott is! Üdvözlés volt ez, nem kétséges. Erika árulkodó módon ismét feljebb emelte a lapot. Aztán gondolt egyet, letette az asztalra maga elé. A kávéscsészét emelte fel, élvezte, hogy az illata az orrán át hogyan hatol be a testébe. Aztán ezt még fokozta is azzal, hogy beleivott és az íz villámgyorsan szétterjedt a testében.

Nem volt ez egy nagy város, néha ismerősöket látott elmenni. De mert Erika a fejét a lapba temette, alig valaki köszönt rá. Most nem nézett Armando felé, remélte, a férfi már elment. Igaz, ma reggel határozta el, hogy vége a gyászszakosknak – mégis, ez valahogyan túl korán lett volna. Nem akart még ismerkedni. Egyelőre a munka volt a legfontosabb. Ismét lapozott egyet, még mindig volt fél oldalnyi az állásrovatból, hát beletemetkezett... volna.

Mert Armando egyszercsak ott volt az asztalánál. Halálos nyugalommal kihúzta a másik széket, letelepedett és rámosolygott a lányra. A döbbsent Erika közelről látta, hogy a férfi arcán azok a ráncok mélyebbek. Mintha egy szobrász véste volna bele őket a puha kőbe. A férfi tagadhatatlanul elegáns volt, nagyon divatos öltönyt viselt, ugyanakkor utánozhatatlanul laza.

– Szia – mondta meleg hangon.

– De kérem...! – csattant fel Erika. Tovább is mondta volna, hogy „mit képzelsz maga, nem adtam engedélyt, hogy idetelepedjen az asztalomhoz, máshol parkoljon...!” – de mindez benne rekedt. Mert a férfi továbbra is mosolyogva és nagyon kedvesen kijelentette:

– Nem emlékszel rám? Ennyire megváltoztam volna?

– Ismerjük egymást? – kérdezte Erika és kis híján kiöntötte a kávé izalmában. Még mindig nagy volt benne a felháborodás. Nem tudta, hogy ebben a pillanatban, ezzel a kérdéssel dőlt el a dolog. Úgy is mondhatta volna, hogy most veszítette el a kicsinyke küzdelmet. Mert Armandónak nem is kellett több. Hiszen a beszélgetés már beindult – ő így értelmezte a dolgot. Kényelmesen elhelyezkedett a széken:

– Három évvel fölöttem jártam a gimiben, nem emlékszel? Armando Garlin! No persze akkoriban ti, lányok még nem nagyon érdeklődtek a fiúk iránt. Túl kicsi voltál még, Erika, amikor én már negyedikes lettem és aztán jött az érettségi, majd huss...! Kirepültem az életbe és azóta is ott vagyok.

Mindezt meglehetősen kedvesen adta elő. Viszont volt benne valami fojtott izgalom, ami valósággal süttött belőle. Csak éppen azt nem tudta Erika, hogy ez micsoda valójában és minek köszönhető.

Erika zavarban volt. Most akkor mit tegyen? Ha elkergeti, Armando azt híreszteli majd a városban, hogy beképzelt lett. Határozatlansága a férfinak kedvezett:

– Látom, azóta megszépültél. Hová tűntél, hogy eddig nem láttalak? – csevegett kedveskedve, de olykor úgy tűnt, a válaszra nem vár, vagy az nem is érdekli. Viszont a fekete szemét le nem vette Erikáról, mint aki érdeklődéssel figyeli a nő arcának minden rezdülését.

– Férfjhez mentem – felelte a lehető legnormálisabb hangon. Armandót végre meglepte valami, de máris visszaváltott a szokásos jókedvre és szellemeskedésre:

– Hát te sem találtál ki ennél jobbat? Képzeld, én is elkövettem ezt a hibát. De aztán

javítottam és még időben elváltam. Te nem?

Erika itt sejtette a menekülő ösvényt:

– Nem, képzeld, én nem váltam el.

– De a gyűrűdet nem hordod – mondta gyorsan a férfi.

Erika ajkába harapott. Hát tényleg, azt is ma reggel vette le. Még látszik is a helye az ujján. Hogy ez az Armando miket vesz észre! Vigyázni kell vele.

Úgy tett, mintha nem is hallotta volna a mondatot. Armando figyelmét ez sem kerülte el, bár most másról kezdett beszélni. Felszínes fecsegés volt, de látszott, azért igyekszik a nő figyelme középpontjában maradni. Erika közben itta a kávéját. Egy dolgot nem tagadhatott le önmaga előtt – most már semmi baja sem volt a férjével. Még jól is esett a helyzet. Mintha ki nem mondott, de valahol belül már megszületett előérzet valósult volna meg: lám, tetszik a férfiaknak! Amint levetette a fekete ruhát, amint kezdett egy kicsit szabadabban járni, viselkedni, gondolkodni – itt az eredmény! A másféle lét azonnal meglátszott rajta, megváltozott belseje kisugárzott és azonnal idevonzott egy ilyen... hát, valljuk be, nem is akármilyen pasas. Ha nem is volt oda Armandótól, azért a hiúságának hízelgett, hogy ez a jóképű és csinosan öltözött, meglehetősen művelt és ápoltságú férfi szinte azonnal lecsapott rá.

Armando kutatóan nézett az arcába:

– Mit nem adnék azért, hogy megtudjam, most mi jár a fejedben!

– De nem fogod megtudni – felelte Erika mosolyogva. Valami ellazult benne. A helyzet már nem volt olyan idegesítő, feszült és Armando otléte sem feszélyezte. Úgy sejtette, most kezd lepatogni róla az a máz, amely észrevétlenül ráakódott az Ettoréval töltött évek alatt. Akkoriban Erikának nem volt szüksége senki másra, hisz ott volt a férje és Ettore minden értelemben elégségesnek bizonyult.

Tehát mióta férjhez ment, nem is udvarolt neki senki. Elszokott hát ettől. Most mégis úgy érezte, visszatér a normális ösvényre. Erika világában az a normális, ha vannak nők és férfiak, a férfiak szépeket mondanak, a nők kacéran mosolyognak és bizonytalanságban hagyják a férfiakat.

Armando témát váltott. A hirdetési újságra pillantott:

– Állást változtatsz?

– Nem, most keresek évek óta először.

– Vagyis a férjed mellett nem dolgoztál – Armando nagyon bizalmasan megfogta Erika kezét, felemelte és a másik keze ujjával mutatta a gyűrű helyét. – Vagy válás, vagy...

Elhallgatott. Ez a lehetőség csak most jutott eszébe. Az a bizonyos másik, a szomorú, amit ki sem mondott. Erika mélyet lélegzett és kihasználta az alkalmat:

– Vagy az a másik.

Csönd lett közöttük. Erika komolyan nézett maga elé. Armando azonnal elengedte Erika kezét és hátradőlt:

– Hogy én milyen bunkó vagyok! De tényleg, nem tudtam, bocsánat. Honnan is tudtam volna, hiszen tizenéve nem láttalak!

– Talán ne emlegessük, milyen régen jártunk iskolába – mosolygott Erika és ezzel helyreállt közöttük a béke.

Armando is kért egy kávéját és másfél óra olyan gyorsan elrepült, hogy Erika szinte észre sem vette.

Azért délután elment még egy címre.

Armando persze nem engedte el csak úgy. Meg kellett ígérnie, hogy holnap is találkoznak. Délután fél három volt már, amikor a hirdetési újsággal a kezében Erika becsöngetett egy kapun.

Meglehetősen riasztotta, hogy a lépcsőházban félhomály uralkodott. Miféle munkahelyet ajánlhatnak itt...? Volt egy pillanat, amikor kishíján megfordult és elsietett. Aztán mégis maradt. Már a hirdetés szövege is érthetetlen vagy rejtélyes volt. Vagy fölöslegesen titokzatoskodó?

„Nem szokványos munkakörbe hidegtűrő, intelligens személyt keresünk, aki nem fél a magánytól...” Mi lehet ez? – töprengett Erika már idefelé jövet is. Armando most kirepült a fejéből. A munka jobban érdekelt. Különben is, a férfi egyelőre csak annyit jelentett neki, hogy holnap délben ugyanott találkoznak majd és megbeszélnek, sikerült-e Erikának munkát találnia. Most jutott a nő eszébe, hogy másfél órát beszélgetett a férfival, de nem tudta meg, mi a szakmája, hol dolgozik, mit csinál...?

Egy folyosóra jutott, és meglátta a cég nevét, amelyet a hirdetésben mint jelszót közöltek. „Vulkán”. Ettől még lehetett ez egy kazán-gyár vagy éppenséggel valamilyen tisztítószer neve is. Talán nem véletlen – gondolta a nő – hogy a hirdetésben nem adták meg a telefonszámot. Mindenkiel személyesen akarnak beszélni, aki jelentkezik?

Nem úgy nézett ki, mintha tömegek tolongának az állásért. Ugyanis amikor Erika a kezét a kilincsre tette, hosszú ideig semmi sem történt. Rázta, csöngetett, kopogott. Oda-bent nem szólt az a csengő, vagy olyan messze volt, hogy zaja idáig el sem hallatszott? Már reményvesztetten elment volna, amikor motoszkálást hallott, majd kinyílt az ajtó.

Egy középkorú férfi állt a küszöbön. Bajuszos, barnahajú, kissé kopaszodó, élénk tekintetű, sötétszemű. Akkor rángatta fel a zakóját. Úgy sietett kinyitni, hogy az egyik kezét még be sem dughatta a zakó ujjába. Az arcán nem volt zavar, inkább érdeklődés.

– Jó napot, hölgyem. Mit kíván?

– A hirdetésre jöttem – és felmutatta az újságot. A férfi a homlokára csapott:

– Ja, már huszonnegyedike van? Persze, hiszen mára kértük az első megjelenését.

„Tehát még többször is meg fog jelenni”, gondolta Erika, elégedetlenül. Mintha valami remek állást vennének el tőle az esetleges későbbi jelentkezők. Bár volt egy olyan érzése, hogy erre a maira sem jelentkezett még senki, pedig már erősen délután van.

A férfi egy irodába vezette. Az első, ami feltűnt Erikának, egy hatalmas Európa-térkép volt – befedte szinte a teljes falat. De voltak ott kisebbek is. Zöld, barna és kék foltok, vonalak. Hegy- és vízrajzi térképek, komor hegyvonulatokkal, vidáman kacskaringózó folyókkal, szétterpeszkedő tavakkal, sárgászöld nagy lapályokkal.

– Foglaljon helyet. Tehát ki jelentkezik az állásra?

– Erika Hetter vagyok – mutatkozott be illendően. A férfi is elmormolt valami nevet, amiből Erika csak a keresztnevét értette: Walter. A férfi kényelmesen ült az asztal mögött, a nőt nézte és ismét megkérdezte:

– Az állásra ki jelentkezik?

– Hisz most mondtam a nevemet. Én jelentkeznék, ha felvilágosítana, hogy miről is van szó.

Walter egy pillanatig mereven nézte a nőt, aztán szemmel láthatóan nem tudta eldönteni, most sírjon-e vagy nevéssen? E kétféle grimasz jelent meg az arcán gyors egymásutánban, majd ismét elkomolyodott:

– Azt az állást mi férfiaknak hirdettük meg... asszonyom.

– Talán mutassa meg a szövegben, hogy ez hol van – Erika dühös lett. Megint eltelt hát egy nap és hiába járta a címekeket, ide is fölöslegesen jött? No és mi az, hogy valami csak a férfiaknak jár, a nőknek nem? Azok nem kaphatják meg az állást...? Igazságérzete rettentően lázadozott, pedig még úgy igazán nem is tudta, milyen állásról van szó.

Walter úr is erre gondolhatott, mert hátradőlt. Továbbra is figyelmesen nézte Erikát. Kissé töprengve. Aztán elkapta róla a szemét:

– Ne haragudjon, asszonyom, de annyira magától értetődő volt a számunkra, hogy ilyen állást csak férfiak foglalnak el... És hadd tegyem hozzá: szerte az országban sőt egész Európában sincs köztük egyetlen nő sem.

– Csak nem azért, mert erre a nők nem képesek? – kérdezte metsző gúnnyal. Walter úr arca kiismerhetetlen maradt:

– Kedves asszonyom, mi is hirdethetnénk úgy, ahogyan mások igyekeznek megkerülni, sőt kerek-perec kijátszani az esélyegyenlőségi törvényt... mint a kőművesek, például, akik azt írták a hirdetésükbe, hogy akit felvesznek, annak nyáron derékig meztelenül kell dolgoznia a falakon, meg hasonlók. Nekünk eszünkbe sem jutott, hogy nő is jelentkezhet, ezért nem is trükköztünk.

– Ez nagyon szép az önök részéről, de elárulná végre, hogy miféle munkáról van szó? Mi az, hogy „hidegtűrő” és intelligens személyt keresnek? És a másik: „aki nem fél a magánytól”? Hát egy hűtőházban kell majd listákra körmölnie a fagyasztott báránycombok mennyiségét, vagy az Északi-sarkon számolnia a jegesmedvéket?

– Ennyire azért nem durva a dolog – Walter értékelte Erika humorát, ez látszott a szeme vidám csillanásán. Félig megfordult és a térképre mutatott: – Nézze, kedves asszonyom, a kontinensen szerte vannak meteorológiai megfigyelőállomások. Különösen a magas hegyeken. A mi cégünk versenytárgyalás útján nyerte el tizennégy ilyen állomás működtetését. Tizenhárommal nincs is semmi probléma, mindegyikben ott ül egy-egy tapasztalt személy...

– Természetesen mind férfi – szúrta közbe Erika gúnyosan. Nem tehetett róla, ilyen volt. A Skorpió jegyében született.

– Igen, tizenhárom férfival van dolgunk. A megfigyelőállomások berendezése nagyjából automatikus, de az ottaniak naponta négyszer személyesen adnak jelentést az időjárási helyzetről.

Walter most hirtelen abbahagyta, mint aki ekkor döbben rá: miért is mondja el ezt ennek a nőnek? Hiszen őt úgysem veszik fel. Erika szinte olvasott Walter úr gondolataiban, ezért azonnal folytatta:

– Eddig nem látok olyan okot, ami miatt csak az emberiség hímnemű feléből származó intelligens, hidegtűrő egyedek lennének alkalmasak erre a munkára...

Walter nagyot sóhajtott. Már látta, hogy semmi sem menti meg őt a részletes magyarázatoktól:

– Fizikai és pszichés okai vannak a dolognak. Mármint annak, hogy a meteorológiai állomások személyzete kizárólag férfiakból áll. Nézze, egy nő olyan fiatalon, mint

maga...

– Köszönöm!

– ...ritkán szánja el magát arra, hogy elvonuljon a világtól. Ha mégis, hát csak egy rövid időre, aztán sebesen meggondolja magát... Voltak ilyen esetek. Éppenséggel nálunk is... – hirtelen elhallgatott, mint aki már így is túl sokat mondott. De nyelt egyet és folytatta: – Higgye el, nem könnyű *odafönt*. Az ember folyton egyedül van, hetente egyszer találkozik az ellátó-szolgálatunk emberével – de lehet, azzal sem, mert ősztől tavaszig sokszor járhatatlanok a magashegyi utak. Az állomás, amelyre most embert keresünk, ugyan csak ezernyolcszázötven méter magasban van, de azért a hó sokáig fekszik az utakon. No és a monotónia! Nem történik semmi, és nem lát senkit hetekig, hónapokig, tudja, mennyire megviseli ez a legtöbb embert? És akkor még ott van a dolog fizikai része. Odafenn általában jóval hűvösebb van, mint idelent, ez természetes. De aki itt megszokta, hogy vannak ilyen napok meg olyanok, hol meleg van, hol meg nem, azt csapásként éri, hogy odafönt soha sincsen meleg. No és kell a fizikai erőnlét is. Ha elromlik a kazán, nincs fűtés? Akkor bizony fát kell hasogatni, hordani, mondjuk óránként száz kilométeres sebességű szélben... No, ez sem hölgyeknek való. És ha odavan az áramfejlesztő, akkor át kell állni akkumulátorokra és úgy jelteni a műszerek állását.

Walter most elhallgatott és várakozóan nézett Erikára. Aki szándékosan nagyra tárt, naiv szemekkel nézett rá vissza:

– Még mindig nem látom, hol van itt kizárólagosan férfimunka, a férfias helytállás és viselkedés? Kedves uram, ha azt hiszi, hogy sikerült elriasztania engem ettől a munkától, azt kell mondanom, hogy kudarcot vallott. Mi több, most nagyon is érdekesnek, sőt egyenesen egzotikusnak tűnik a dolog. Mondhatom, szívesen elvállalom!

Waltert a csapás látszólag megtörte. Most egy kicsit sem volt vidám. Már nyitotta a száját, hogy tovább sorolja a szörnyűségeket, de Erika megelőzte:

– Az elrettentés taktikája láthatóan nem vált be. Értse meg, nekem szükségem van a munkára. És most akarok valamit találni, amíg el nem jutok abba a stádiumba, hogy akármit elvállaljak. Ez – úgy érzem – éppen nekem való.

A férfi a szemébe nézett:

– Nekem viszont nem egy vagy két hétre kell oda embert találnom, hanem minimum egy évre. Érti, kedves... Erika? Egy évre szóló szerződést ír alá az, akit felviszünk a hegyre – mutatott most a térképre. Erika felfogta, hogy az a hegycsúcs igazából nincs is olyan messze. Kocsin talán egy órára van a várostól. Valamelyik hegy tetején azok közül, amelyeket szokott nézegetni a lakásából is. Innen talán nyolcvan-száz kilométerre. Még le is szaladhat a városba elintézni az ügyeit, megnézni a lakását, ha ki nem adja valakinek albérletbe, az is hozna egy kis pénzt... Apropó, pénz.

– Mit kell ehhez tudni és mennyit fizetnek?

Walter már mondta volna, hogy teljesen fölöslegesen nem fogja elmondani a feltételeket. Még mindig meg volt győződve, hogy nőt oda nem lehet felengedni. De Erikában ekkor már egy adag dac-reakció is működött. Olyannyira várta a választ, ez rá volt írva az arcára, hogy csak a tekintetével kényszerítette a férfit, szóljon valamit. És Walter úr megadta magát, vagyis beszélt:

– Nem kell ehhez végzett meteorológusnak lenni, hisz azok évekig tanulnak az egyetemen. Éppen ezért nem is vállalják el az efféle állomások vezetését. A férfiak a nagyvál-

latatoknál helyezkednek el, meg a nemzeti meteorológiai intézetekben, a nők egy része szintén, vagy vidéki televíziós csatornák időjósai lesznek... Mi tartunk egy mindössze kétnapos tanfolyamot a jelöltnek, ahol mindent megtanulhat, amit kell. A többit majd úgy is menetközben, fenn a hegyen sajátítja el. Ami a fizetést illeti... – és mondott egy öszszeget. Nem volt kicsi, de túl magas sem. Mégis több, mint amennyit Erika annakidején valaha is keresett. Walter sietve hozzátette:

– No persze, a pénzzel ott úgysem megy sokra az... az illető. Idelent megy a bankszámlájára, aztán ha lejön, elköltheti.

– Szabadnap? Szombat, vasárnap, vagy...? – Erika kérdése a levegőben maradt. Walter legyintett:

– Hát ez a másik. Nincsen szabadnap. Egy éves munka után elmehet hat hét szabad-ságra, addig küldünk egy helyettesít. Aki olykor én szoktam lenni – emögött is rejtőzhetett valamilyen kisebb dráma, legalábbis a férfi hangszíne és arckifejezése után ítélve. Erika azonban most nem erre figyelt, más jutott eszébe:

– Manapság folyton azt hallani, hogy hiper-szuper automatikákat találnak ki és alkalmaznak mindenfelé. Automaták dolgoznak még a Marson is... Akkor miért nem lehet ezt megoldani ide nyolcvan kilométerre egy nem is olyan magas hegyen? Meg mindenhol?

– Vannak automata műszerek, olyanok is, amelyek rádióon képesek jelenteni, mit mutatnak. De egy meteorológiai állomás összetett dolog, sok a műszer. Számítógéppel próbálják is összefogni őket, de mi van, ha az romlik el? Márpedig szélsőséges körülmények között, hidegben, kétméteres hóban, nagy szélben mindig történhet valami egy állomáson. Valami előre nem látható, amihez emberi döntés, azaz személyzet szükséges.

Erika most hallgatott.

Walter meg őt nézte. Nem látott át a nő arcán. Nem tudhatta, mi zajlik le benne, ez az arc most mozdulatlan volt, akár egy pókerjátékosé. Ám a férfi azért csak nézte. Nem vonzotta őt ez a... hogy is? Erika. Nem volt nagyon szép, de volt benne valami kedves, sőt vonzó. Az arca kicsit széles, a szeme nagy, kerek és barna. Hűsége kutyáknak van ilyen szemük, tudta Walter. Láta a szép orrát meg a száját, amerikai színésznőknél látni hasonlókat. Egyszóval nem olyan nő, aki fölött egy átlagférfi tekintet átsiklik és semmi sem készíteti arra, hogy alaposabban is szemügyre vegye. Azért Erika nem olyan átlagos, érezte a férfi.

Azt meg kifejezetten élvezte, hogy szellemi párbajt vívhat valakivel, aki utálja, ha a férfikkal kivételeznek. Ugyanakkor Walter továbbra is meg volt győződve arról, hogy oda föl a hegyre nem nő, hanem férfi kell. Ki is mondta:

– Tudom, elvileg elmehetne az esélyegyenlőségi ombudsmanhoz és bepanaszolhatná a céget... De remélem, nem teszi meg. Inkább hallgassa meg az érveimet és maga is be fogja látni, kinek van itt igaza. Gondoljon csak bele, a Gerlaud-hegyen, ezernyolcszázötven méter magasan áll egy törékeny kis épület. Majdnem a csúcson. Szinte mindig fújja a szél. A kilátás szép, ha egyáltalán van kilátás, mert olykor köd borít mindent. Oda küldjek egy nőt? Próbálja meg tárgyilagosan látni a dolgokat, mintha nem is önről lenne szó. Hát nem jobb ott egy férfi? A férfi nem menstruál, nem akarja látni az anyját, nem esik kétségbe, ha eltörik egy műszer vagy beragad egy ajtó. Tudja használni a szerszámkészletet, tudja, mire való a csavar és csavaranya, tud fát vágni három órán keresztül és ha kimegy az áram, megtalálja a harmadik fázist...

Walter kimerülten abbahagyta. Erika szinte gondolkodás nélkül folytatta:

– Miért gondolja, hogy a nő folyton menstruál és az anyja nélkül egy lépést sem tehet? Nekem például sok-sok éve egészen jól megy az élet a szüleim nélkül. Ha akarja, felköltözés, előtt veszek villanyszerelő-leckéket is. Tudok fát vágni és ha nem három órán keresztül, akkor háromnegyed óráig, aztán pihenek, iszom egy teát és folytatom, mert ugye nem kötelező három órán át vágni a fát, és véletlenül tudom, hogy már feltalálták a tartályos gázt, sőt hogy ott is ilyen van – mutatott az egyik képre a falon. A meteorológiai állomásokat népszerűsítő kiadvány volt, rajta egy stilizált, terméskő alappal és felül fagerendákból készült megfigyelőállomás, eresze alatt antennákkal és parabolával, mellette kicsit távolabb egy gáztartály állt. Walter bólintott.

– Csak három köbméteres tartályokra telik a cégnek. A Gerlaudon is az van. Ha szeptemberben már fűteni kell, november végére alaposan elfogy. És ha a hóban nem tud felmenni a tartálykocsi, akkor tavaszig fagyoskodhatna... No persze, ha nem vág fát.

– De vágok.

Ez majd hogyanem ígéretnek hangzott. Walter nagyot sóhajtott:

– Nézze, nem tanácsolom magának ezt a munkát. De nem mondok nemet.

– Oké, hol írjam alá? – tüzeskedett a nő. Walter rosszkedvűen hunyorított. Nem tudni, a félbeszakítás okán, vagy Erika szertelensége miatt.

– ...Nem mondok nemet, de egyelőre igent sem. Menjen haza és gondolja meg még egyszer. Nyilván talál majd olyan munkát, amit itt a városban végezhet, minden délután hazamehet, ha akar, elugrik egy moziba vagy színházba vagy koncertre... *Odafönt* csak műholdas tévé van.

– Köszönöm, nekem az is elég. Majd a szabadságom idején járok színházba – elővett egy névjegyet és Walter orra alá dugta. A mozdulat szolgálatkész volt ugyan, ám Erika ezúttal is odacsípett neki:

– Itt az elérhetőségem, de ne fáradjon a telefonálással. Majd én hívom. És holnap is idejövök, meg holnapután is. Amíg alá nem írjuk a szerződést. Ne feledje, elsejéig már csak egy hét maradt, no és bele kell férjen az a kétnapos tanfolyam is!

Walter szólni sem tudott. Erika már az ajtónál volt:

– Viszlát holnap, kedves Walter úr.

És elment.

Kora hajnalban Erika felébredt és mivel semmiképpen sem tudott már elaludni, le is mondott az álmáról. Ehelyett a helyzetét kezdte mérlegelni.

Kényelmesen feküdt az ágyában és hirtelen eszébe jutott a Gerlaud-hegy. Itt most csönd van, kellemesen langyos az idő, nyitva az ablak. Milyen jó itt heverészni... *Odafönt* bizony hűvös van még augusztusban is, biztosan. Ha igaz, amit Walter mondott. Az ágy meg, ki tudja, milyen? Lehet, keskeny és kemény, mint egy priccs? És van-e mosógép? Vagy azt vinni kell? És ki fogja beszerelni? És mi lesz, ha sütni akar valamit? Éppen mert mindig férfiak szolgálnak az állomásokon, egyáltalán van-e konyha? Vagy mindössze egy gázrezsó palackkal, amin teavizet tud melegíteni...? A tejet aligha hozzák az ajtaja elé minden reggel, nem is szólva a friss és illatos péksüteményről. De nem is szaladhat le érte a szomszéd házban lévő kisboltba, mint itt.

Néha elrémisztette a dolog. Megállja-e majd a helyét? Legalább fel kéne menni oda és megnézni... No és itt van Armando. Bár nem voltak nagy reményei ezzel kapcsolatban, a hiúságát mindenképpen jólesően simogatta a férfi. Ez a csinos pasas a városban sem akárcsi, biztos sok nőt meghódított már.

„Ha szeret, majd feljár utánam a Gerleuad-ra is!” – jelentette ki magamagának. Olyan volt ez, mint egy ígéret. Vagy inkább feltétel. Mert ő maga sem tudta még, mit kezdjen ezzel a férfival. Mindenesetre úgy döntött, hogy már délelőtt elmegy a „Vulkán” vállalkozáshoz. Utána együtt ebédel Armandóval és... Nos, hogy mi legyen később, azt majd meglátja.

Abban bizonyos volt, hogy nem Walter úr, hanem Armando kedvéért kell aznap szépen felöltöznie. Ugyanakkor nem akart túlságosan is kiöltözni, ne lássa, ne higgye a férfi, hogy csak neki akar tetszeni, vagy hogy egyáltalán tetszeni akar. Így habozott a kétféle öltözet: az egyszerű és a kicsit szebb között. Aztán persze a szebbet választotta. Hófehér blúz, narancsvörös alj, piros szandál és ugyanolyan kis retikül. Amibe jószerével csak a mobiltelefonja meg a tárcája fért néhány megnyomított papírsebkendőn kívül.

A Vulkánhoz úgy szaladt fel, mintha már sokszor járt volna itt. Kopogott és belépett, nem várva a megengedő válaszra. Kicsit meglepődött – egy vékony, középkorú férfi ült abban a székben, ahol tegnap még ő felelt Walterrel. A házigazda komoly képpel nézett fel és az arca akkor sem változott, amikor megismerte az asszonyt.

– Jó napot. Kérem, foglaljon helyet, egyelőre – és visszatért a férfihoz. Amaz még mondott valamit. Egy csöppet sem volt bizalomgerjesztő, sötét arc, lapos pillantások. Vagy csak Erika látta így? Mert rögtön ellenséget látott a férfiában. Vagy legalábbis vetélytársat. Már az első félig hallott szavakból is felfogta: ez az ember is állást keres! Tehát ő is Gerlaud-i meteo-állomásra pályázik?

– Más káros szokása nincs? – kérdezte Walter. – A dohányzás éppen elég bajos dolog lehet. Ha egy szikra, egy csikk tüzet okoz, nagy baj lehet. Még ha sikerül is értesítenie a tűzoltókat, legalább ötven perc, mire felérnek, természetesen nyáron, tiszta utakon... Addigra leég az egész.

– A farkasokról beszéltek már? – szólt közbe Erika kedélyes társasági hanghordozással. Walter összehúzta a szemöldökét. A pasas kicsit ijedten kérdezte:

– Farkasok? Milyen farkasok?

– Hát amelyek egész falkában kóborolnak odafönt – mondta olyan természetesen, mint aki azon csodálkozik, hogy beszélgetőpartnere nem hallott róluk. Walter dühösen közbeszólt volna, de Erika egyetlen parancsoló kézmozdulattal megállította: – Az első négy éve egy cirkuszból szöktek meg, aztán most már egész falka lett belőlük. Tavalyelőtt is széttéptek egy meteorológust, de a sajtó elhallgatta az ügyet. Nem akartak pánikot kelteni, mert ha ezt megírják, soha többé senki sem merészkedik fel a hegyekbe... Képzelse, valamiért kijön a házból fényes nappal és magának ugrik két-három ilyen bőszült vadállat...

A pasas csúnyán nézett Walterra:

– Ezt miért nem mondta? Persze, mert mindig csak a jó dolgokat festik le, a rosszat meg elhallgatják! – és máris ment kifelé. Még az ajtót is becsapta maga után. Walter szemé szikrákat hányt:

– Hát ezt nem kellett volna! Hogy képzeled ezt, maga... maga...

– Erika – segített a nő. Walter feje ekkor már veszélyesen lilulni kezdett és a hangját is emelte egy oktávval:

– Végre volt egy jelöltem arra a munkára, és maga elijesztette!

– Ez egy jelölt? – Erika utánozhatatlan hangsúllyal kérdezte, miközben legyintett egy hatalmasat. – Hiszen ez egy girnyó! Ezt *odafönt* egy hatvan kilométeres szél is elfújja! Ráadásul füstöl, mint egy gyárkémény! Idáig éreztem a dohánybűzt, ez a pasas negyedóráig sem bírja ki cigaretta nélkül!

– Leszokott volna... azt ígérte... – Walter hangereje csökkent, de még mindig úgy nézett Erikára, mint aki vérig sértette őt. Vagy elvette a kedvenc játékát.

Erika megkomolyodott:

– Walter, maga sem tizenhat éves már. Csak nem hisz egy függőnek? Ez az ember annyira nikotinfüggő, mint egy hamutartó. Majd pont odafönt fog leszokni, ahol hetekig nem látja senki és ő sem lát másokat! Ne legyen naiv!

Walter közben magához tért, de még mindig morgott:

– Micsoda módszerei vannak...! Farkasok! Falkában... Kezdek tartani magától. Ha egyszer így rákattant erre az állásra, ki tudja, még mi mindenre lesz képes, csakhogy megkapja!

Erika arcán széles mosoly jelent meg, két arcán apró gödröcskék mélyültek be:

– Ezen kéne elgondolkoznia, kedves Walter úr. Nem kell jobban megbecsülni azt, aki ennyi mindenre képes ezért a munkáért? Legyen őszinte, rajtam és ezen a minden pórusból nikotint eregető alakon kívül hányan jelentkeztek eddig arra az állásra?

Walter nem szavakkal válaszolt. Csak lehajtotta a fejét és két kezét egy pillanatra széttárta. Vagyis senki.

– Na látja. Jobb véleménye is lehetne arról, aki meg majd' összetöri magát azért, hogy elsejétől kezdve a Gerlaud-on élhessen.

Úgy érezte, mára elég is ennyi. Sarkon fordult és indult az ajtó felé. Walter felvette az asztalról az előző napon Erikától kapott névjegyet és utána szólt:

– Látom, a neve Hetter... Tavaly néhányszor együtt golfoztam egy Hetter nevű úrral. Azt hiszem, állatorvos.

Erika lendülete megtört. De nem nézett hátra:

– Állatorvos *volt*.

Walter felfogta:

– Meghalt...? Rettenetesen sajnálom, nem tudtam... asszonyom.

Erika is más hangon szólt:

– Holnap is eljövök, Walter úr. Viszlát.

– A viszont... látásra – hebegte a férfi és még sokáig állva maradt íróasztala mögött.